MERHABA! #13

İnsan neyi sever? İnsan, ne için **yaşar**, ne için **ölür**? Aslalarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın **mutluluk ve mutsuzluk** dehlizlerinde, biz ancak ve ancak eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu **kaybediş** hali hayatımızın her yanına sirayet ederken, var olanlara **tanrılık**, var olmasını istediklerimize de **kulluk** etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz...

Bizler **kendisinden çok şey beklenen ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp, çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş bir durumdayız. Bizler çağımızın vebalıları, feodal ilişkilerin, örfi adetlerin düşmanı olan ayrıksılarız. Felsefi akımları çaresiz bırakanlarız. Büyük lügatlarda tarifi olmayanlarız. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin, hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz. Bizler H(P)iç'leriz. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. Bizler, her birimiz birer intihar mektubuyuz. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla maddenin biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için tehlikeli olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin vefasız aşklarıyız.**

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında öyküleri olanlarız. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler göte göt diyenleriz. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın öksüzleriyiz. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiyiz. Yalnızlıklarımız gürultular içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza hoş geldiniz! Çok tanrılı PİÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri gelişiyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

İÇERİDE KiMLER VAR?

B	P	L
Büşra Kayar 16 busrakayar@picguveysi.com	Pembe Baykuş Köşem Kıraathanesi	Lametadellamela Hissikablelvuku
Ş Şi Bahar	Σ ΣmNy Whisfull Thinking	A Asil Çingene Hüzzam Taksimi asilcingene@picguveysi.com
K Kutsal Vodka Gerçek Hikayeler kutsalvodka@picguveysi.com	B2 Ben ve Kendim Depresif Yazılar Bölgesi merhaba@picguveysi.com	S Soner Lucas Lucas Kafası sonerlucas@picguveysi.com
M Militan Hayatı Sorgulamacalar militan@picguveysi.com	A Alper Aygun Kaba Rast alperaygun@picguveysi.com	T Tombul İstakoz Nasıl Delirdim? tombulistakoz@picguveysi.com
P Piafka Zuladaki Kalem piafka@picguveysi.com		

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazara ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

büşra kayar

ölüm ve yalnızlık

Son zamanlarda göğsümde bir ağrı ile dolaşıyorum sokakta; ne zaman ilişse bedenime o ağrı, dünyanın en rahatsız insanı oluyorum. Mutluyum ama biraz sonra geçecekmiş gibi bir his var içimde. Hava güneşli ama birazdan bulutlu olacakmış gibi bir his. Artık korkuyorum karşımdaki insana "seni seviyorum" demeye, ne kadar çok söylersem o kadar kolay gider diye. Bugün unuttuğum birçok şey var mesela; sabah mutlu uyanmadım...

Evimin altındaki derenin kurbağalarından hiç ses çıkmadı dün gece, huzursuz bir sessizlik vardı odamın içinde. Ne zaman camı açsam kurbağaların sesi net bir şekilde duyulurdu, ben de sürekli onları taklit eder, kendimce eğlenir gülerdim...

Ama şimdi taklit edecek bir kurbağa sesi yok, aksine taklit edebileceğim hiçbir ses yok. Gökyüzüne bakarken özlediğim bazı şeyler var mesela; Ay' a ne zaman baksam Ay' ı özlüyorum, aslına bakarsanız hiç yüz yüze görüşme fırsatımız olmadı ama gene de özlüyorum işte...

Kuşlar hâlâ umut varmış gibi uçuyor, asla bir şey diyemiyorum onlara, umutlarını kırmak istemiyorum. Uçup yanlarına gidip "Dünya ölüyor..." demek istiyorum ama nasıl diyebilirim ki? Biz, kuşların o neşeli uçuşlarına hayranlıkla bakakalıp izleyen insanlarız, nasıl bu düzeni bozabilirim? Nasıl düzene başkaldırabilirim?

Aslına bakarsanız, bu hayatta bizi mutlu etmesine sinir olduğumuz birçok şey vardır. Bu konuda çok eminim, çünkü ne zaman mutlu olsam bu mutluluk bozulacakmış gibi hissedip, mutlu olduğum şeye sinirlenmeye başlarım. Sabır eşiğime sadece kendime bazı şeylerin yettiği kanısına varana kadardır her zaman. Bunca zamanı hem mutlu hem mutsuz geçirdim ama asıl merak ettiğim soru şu; ben bu dünyadan mutlu mu ayrılacağım?

Ya da bir gün, eğer bu dünyadan gidersem herkesin haberi olacak mı? Asla cevabını bulamayacağım sorular sormak hep huyumdur. Bu arada son zamanlarda köşeye sıkışmış hissediyorum. Eğer bir an önce bir şeyler yapmazsam başım belaya girecekmiş gibi geliyor. Eğer mutlu olacaksam, hiçbir şey yapmak istemiyorum, ben bazı şeylerin sonu mutlu olsun istiyorum artık.

Belki uzaklarda bir yerlerde mutlu sonlar yakındır?

Bu zor zamanlarda bana iyi gelen bütün şarkıları dinliyorum ama hiçbir şekilde damarlarımdan akıp geçmiyor, bana iyi gelmiyorlar. Sanki büyük bir boşluktayım ve zamanımda yaptığım her şeyi bir kenara atmışım da, kendimi silip yeniden yaratılmışım gibi hissediyorum. Havanın kasveti üstüme yapışmış gibi bir gün geçiriyorum bugün, ne yapsam nafile gibi geliyor her şekilde. Mutlu olmak için bir sebebim var ama mutsuz olmak için hiçbir sebebim yokmuş gibi... Nereye adım atsam orayı yakıp yıkacakmış gibi, arkamda bırakıp gidecekmiş ve onları bir daha düşünmeyecekmişim gibi hissediyorum. Yoğun bir sessizlik istiyorum bugün hayatımda, her şeyi geride bırakıp gitmek istiyorum ama fazlasıyla korkuyorum, geriye dönmek istediğimde dönemezsem diye. Satırların arasında kaybolup gitmek istiyorum ama kendime ait o kadar çok şey buluyorum ki bu satırlarda, hangisini seçeceğime asla karar veremiyorum. Kalbimde yoğun bir duygu hissi var ama ne olduğunu tam olarak çözemiyorum, her seferinde düşüp yeniden kalkıyorum. Yoruyor beni bu asıl düzen ama sesimi asla çıkaramıyorum. Ellerim kollarım bağlanmış da cezalandırılmış gibi hissediyorum. Havanın tekrar halinin üzerine sıratından boşalırcasına akıyor, gözümde canlanıyor durduramıyorum. Acı hissetmiyorum ama bilinçim bu yerlerde boyuna yıkılıyorum yeniden. Yoğunluk deresesi nedir ki bu içimdeki hislerde, neredeyse bu yanlış yapıyorum bunu düşünmeden edemiyorum. Ne istediğimi ya da neyi istemediğimi düşünemiyorum, asla karanlı olamıyor sürekli istediğimi şeyler söyleyip birkaç işleri mahvediyorum. Duygusal olmak nedir çok iyi biliyorum ama duygusuzluk nedir, hiçbir fikrim yok bu konuda. Kalbimi hissetmediğim zamanlarda da gördüğüm olmuştur ama o zamanlara asla geri dönemiyorum. İyi gelebilecek bir şey varsa da bunun ancak satırlara hislerimi aktırmak olduğunu çok iyi biliyorum.

Ellerim titriyor, kafam düşüyor ama hiçbir şey yapamıyorum, durduramıyorum bu düzeni, bu karmaşayı. İlk kez saçma bir potansiyele sahip oluyorum ve bu ana ait hiçbir şey yapamamanın verdiğim kendime, düşüncesi beni bir çıkış yolu gibi geliyor. Yıkıp geçmek ve o duvarı delmek istiyorum bütün gücümle. Suyun kudretine inanıp atmayacağım o dipsiz denize, boğulmak nedir, çok iyi biliyorum çoğu zaman. Nefessiz kalmanın acısını yaşıyorum içimde; artık ağlamak veya bağırmak yok çünkü bu duygular şiddetle dile getirilmeyecek noktaya ulaştı. Eğer bana, asıl nedir, diye sorarsanız, içimdeki kocaman inançsızlıkla kazanca dikiliz ve bütün gücümle inkâr ederim. Aslı bu değil ya da benim istediğim aşk hiçbir zaman bu olmadı.

pembe baykuş

küçük k'nın hikayesi//4

Küçük K'nın Hikayesi IV. Bölüm

Ramazan ayını çok severim oldum olası ve bayram sabahlarını, arifeleri hiç sevmem. Çocukluğumdan kalma kodlamalar işte. Ramazanda oruç tutardı annem. Babam tutmazdı ama Ramazan boyunca içmezdi de. Her iftar evde olurdu (kahvede kimse olmuyordu muhtemelen). Güzel havalardaysak bahçedeki asma çardağın altında yapardık iftarı. Bazen komşular gelirdi çay içmeye. Yılda bir ayliğina, tam bir aile tablosu. Bayram sabahları çok keyifli geçerdi ve evde tam anlamıyla bayram havası eserdi. Annem ve babam, bir gün önceki kavgalarını unutmuş olurlardı ve neşeyle kahvaltı ederdik. Arife günleri babaannemin kabristanına gitmek, annemi de götürmek isterdi babam ve annem her defasında sorun çıkarırdı. "Ölmüş gitmiş kadın Sevim, şu mezarın bir bitsin artık!" dese de nafile, sonunda genellikle kalkıp ikimiz giderdik. Babamla başbaşa yaptığımız tek etkinlik... Bayram sonunda bütün hayatımız eski haline döndüriyorduk hızla. Dışarıdan sıcacık bir yuva görünümünde ahşap ev, içi kasvetli ve soğuk... Babamın çakırkeyif gelmesi bazen, annemin öfkesi, bağrışmalar... Of bu çağrışımlar da bir başladı mı arkası kesilmiyor. Neyse...

Birinci bölümden itibaren geldiğimiz noktayı özetleyelim bakalım: Yaş: On altı. Okunan kitap adedi: Yüzlerce. Not ortalaması: Sekiz buçuk. Edinilen arkadaş sayısı: Olumsuz! Ders başarımın yüksek, sosyal iletişim becerilerimin yerlerde sürünmesini umursamıyorum. Bunlara bir saygısızlık yaptığımın bilincindeydim. Ancak ne çok şey yaşamıştım sonuçta... Dostlar birikiyordu ama ben onlara hiç katılmadım. Ben dersleri, ödevleri, boş zamanımda da iyi olabilmeyi ve ne var ki kendiliğimden bir araya gelmek için kendimde bulunuyordum... Bu, şahsen beni ne derece etkiledi... Kendi kendime yeten bir dünyada yaşıyordum... Ben ayrıca sevmediğim insanları tanımak konusunda oldukça hassas olmuştum...

"30 Mayıs 74, tarih düşüldü, niçin? / Doğumu önemlidir - yani kendisi için -
(Oğuz Atay' dan uyarlama. Selim Işık için değil de benim için yazmış sanki bu mısrayı).

On yedi yaşıma bastığım gün, hiç doğum günü kutlanmamış ben, edebiyat öğretmenimin harika bir sürpriziyle karşılaştım. Kitap hediye etti, hem de doğum günümü kutlayan bir not yazmıştı ilk sayfasına. Çok duygulanmıştım. Bizim ailede böyle günler kutlanmazdı. Babam kapitalizmin saçmalıkları olarak görüyordu, annemin ne düşündüğünü bilmiyorum, hiç de sorgulamadım. On yedi yaşına bastığım gün ilk defa kutlamak istedim doğum günümü. Okuldan eve dönerken çarşıdan küçük bir pasta aldım. Herhalde sevgili ev halkı bir kereliğine bana eşlik ederlerdi. Sevimli kutlamamdan sonra odama çekilip hediye kitabımı keyifle okumaya başlarım diye düşündüm. Fakat hiç beklemediğim bir şey oldu o akşam... Babam eve çok sarhoş geldi... Ve tam oturacakken herkes kendi kendine... "Neredesin sen, geldin mi?" dedi...

Babam her zamanki gibi geç geldi. Annemi sormadı. Sanırım biliyordu. En azından benden daha çok şey bildiği kesindi. Ertesi gün, bütün gece uyumadığım için, neredeyse öğle vakti uyandım. Cumartesi olmasına rağmen babam erkenden gitmişti...

Sınavdan bir gün önce babamla bahçede çay içip sohbet ettik. Ne okumam gerektiği konusunda daha önce de konuşmuştuk. Dönemin her akşamı babamla birlikte başbaşa kalmıştık...

Sonraki birkaç gün odamdan pek çıkmadım. Kafamda bitmez tükenmez sorular, içimde bir boşluk kâh yatakta uzanıyor, kâh pencerenin önündeki sandalyeye tünüyor, kâh duvara yaslanıp yerde oturuyor, küçücük odanın içinde bir o yana bir bu yana savruluyordum... Annemle konuşmadığım bu dönem, Nirvana'nın Hazret'i Türküsünü... Ve kırmızı pabuçlarımla bahçede koşmayı... Ve kızılcık ağacını... Ve incir kuşlarını... Ve... Ve yitip giden her şeyi.

lametadellamela

annemli şeyler//1

Gündem Kalp Ben

Gelmiş geçmiş en lanetli yıl, ta ta taam huzurlarınızda 2020...

Giriş bölümü sancılı, gelişme bölümü ağrılı, sonuç bölümü de kuşkulu bir sene...

Altı aylık süreçte, oradan buradan bir şekilde gündemden haberdar olduk, deyim yerindeyse kulağımıza bir yerlerden çalındı neler olup bittiği. Ben 7/24 takip etme taraftarı olmadım. Hatta gündemi sürekli takip etmemenin akıl sağlığını koruduğunu savunurum. Zira televizyon ekranında koca koca adamlar bağıra çağıra konuşurken, bir yandan akıp duran ve asla yakalanamayan bir hayat var. 1 Ocak' tan itibaren gördüğüm yaşadıklarımızda bunun en güzel kanıtı elbette. Tabii ki benim gibi düşünmeyen biri var;

Annem!

- Kanal sana ödeme yapmaya başladı mı anne?
- Anlamadım.
- Şu an açık olan kanal diyorum, kazanç sağlıyor mu? Hiç kapatmıyorsun zira. En azından yılın izleyicisi ödülünü sana vermeleri lazım.
- Salağa bak! Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Gündemi takip et biraz, gündemi. Neler oluyor biliyor musun?
- Bilmiyorum anne, neler oluyor.
- İşte hep senin yüzünden!
- Ne benim yüzümden tam olarak.
- Gençlik bitmiş bitmiş! Nerede o 68 kuşağı? Hepinizin elinde telefon ba...
- Anne bu kanalı seyrederek neyi değiştirdin ya da seyrederek bugüne kadar ne değişti? Aynı yüzler, aynı sesler, birbirine düşman aynı kişiler. Bak altmış yaşında, gün görmemiş küfürler öğrendin. Neden? İşte bunlar hep politik olmaktan. Bak bana kafam rahat ne gündem, ne siyaset. Açıyorum hafif bir müzik bu dünyada bile değilim sanki...
- Fısır... Fısır... Bomboş yaşıyor bunlar, fısır...
- Küfür mü ettin sen?
- Evet! (Asık surat ve oldukça sinirli bir ses tonu)
- Niye?
- Sus! Sen hep böyleydin zaten!
- Ayy anne tamam! Hiç kavga havamda değilim. Şunları seyredip pimi çekilmiş bombaya dönüyorsun. Biraz ara ver! Aç bir film izle, çiftliğine falan yoğunlaş.
- ...
- ...
- Eee hangi dizin var bugün?

Hiç takip etmediğim dizinin bilmem kaçıncı bölümünü çekirdek, çay ve anneme yöneltilmiş sorular eşliğinde soluksuz seyrettik. Doksan dakikalık zamanda, ne annemin siniri hallerinden ne de seyrettiği kanalda çıkan seslere tahammülü kalmayan benden eser kalmıştı. Bir nevi ikimizde kendi davamızı unuttuk.

Ne ben, ne benim gibiler duyarsızlaştı. Boş insanlara dönüşmedik. Kendi mutlu alanlarımızı kendimiz yaratmaya çalıştık. Gerçekten kaçmadan, inkâr etmeden her şeyin bilincinde ama tam ortasında da yer almayarak geçirmeye çalıştık günleri. Nitekim 2020 bir dozer edasıyla üzerimizden geçmeye devam etmeye kararlıydı...

Üçüncü çeyreğe kalanlara başarılar...

şi

konuşamadığım sayfa

Yan yana olup, aranızda galaksiler olan insanlarla anlaşmaya çalışmak dumanla haberleşmekten daha zor ama zevkli... Beni anlamak mı istiyorsun? Bana, gördüklerinin güneşe yüzünü dönmüş taraflarını değil, karanlıkta kalan kısımlarını anlat... Konuşmak istemiyorum ama sen anlat... Bana gölgede kalanları öğret! Benim gölgemde dinlenebilirsin arada, bana benim karanlık tarafımı göster... Aydınlık yanıltır bazen... Karanlığın müziği, rengi ceker ilgimi... Ne ben senin dalında açan bir çiçeğim, ne de sen benim gökyüzümde gezinen bir bulutsun... Bunun bir önemi de yok,. Bana sizin oraları anlat... İçinde sen olma ama... Dümdüz, senin olmadığın haliyle anlat... Sana kendi doğa olaylarımı yaşatırım arada, korkma! Hassas ol ki, dünyalarımızın mevsimi değişmesin...

Sessizliğim, dilini bilmediğim için değil... Sen konuş, ben susarım. Bilirsin, gök bile şimşeğinden sonra gürler ama sonu bil; susmak çok "Şi" anlatır... Hatta başını bile ağrıtır. Kimseyle bir alıp veremediğim yok... Sigaranın küle dönüşmesinden farksız bir ömür tüketiyoruz. Birbirimizi zehirlemektir bu. Kim demiş ölmüyoruz, hâlâ yaşıyoruz... Tatlım, biz her geçen zamanla birlikte bir güzel ölüyoruz. Bana, zamanın henüz aydınlatmadığı, karanlıktaki kalan ömrünü anlat... Kim bilir belki de konuşurum ben de... Sen dene... Konuşmadıklarımı, sustuklarımı, sustuğumu anladığın vakit anlaşmış olacağız...

ΣmNy

pamukova//3

Adım Bülent. İkinci cümleleri kolay bulabilen biri değilim, üstelik bu espriyi daha önce de yapmıştım. İstanbul' da doğdum, büyüdüm. Üniversiteyi de İstanbul' da bitirdim, Eğitim Tasarımı ve Yönetimi okudum ve işimi hiç yapmadım, ştajımı "eski masasıstı" adlı klasörlerde içe yarar dosyalar arayarak, bitirme ödevimi de diğerlerinin baylarak yaptığı uygulamalar yerine "İttihat Terakki ve Onun İlk Eğitim Yönetimi Uygulayıcısı Molla Fuat" diye bir ödev yaparak attattım. Kendilerini elillerdeki mühendislik, doksanlardaki işletme öğrencileri gibi zamanın krah olarak gören (tabdeli öğrencilerinin dönemini çıkarmadım ama onlar sanının hep yarı-tanrıydılar) sınıf arkadaşlarımdan uzak durdum; evdekilere öğrenci olduğumu hissettirmek için her gün evden çıkıp okula gittim ve kütüphaneyi talan ettim. Babam da annem de memurdu ama geçim sıkıntımız yoktu; yani kütüphaneye gitmemin sebebi kitapları alamıyor olmak değil, beni kabul eden tek yerin kütüphane olmasıydı. Üstelik kitaplarımı giderek çoğalması evdekilerin ilgisini çekerdi muhtemelen, ne okuduğuma bakarak benimle ilgili endişelenmelerini istemiyordum. Zaten kitaplara sahip olmak ilgimi çekmiyordu, kitap okumamasıyla övünen okuduklarını biriktiren insanlar düşündüğüm zaman... kütüphaneyi çok sevdim ve (hâlâ ediyorum) - okuduklarımdan hiçbir şey öğrenemediklerimi o kadar belidir ki.

Merkez kütüphanesi ruhsuzdu, ben de genelde Edebiyat Fakültesi' nin kütüphanesinde olurdum. Şimdi isterdim ki hayatımın aşkıyla orada nasıl karşılaştığımı anlatayım ama kütüphanede kadına göre bir şey pek yok. Kendi cinsimden, yani kitap seven her kızla tanışmayı bırak, karşılaşmadım bile. Ders çalışmak, ödev yapmak için gelenler oluyordu elbette, sonra gidiyorlardı. Ama benim gibi oturup roman okuyan kimse yoktu neredeyse. Kumaş pantolonlu, sivri çakmanın sakallı İslamcı gençler ve uzun saçlı, kot pantolonlu solcu oğlanlarla birlikte sessiz sessiz kitap okudum ilk iki yıl.

Aralardaki boşluklara, yanaklardaki seyrek alanlara ve çenedeki asimetrilere rağmen sakal uzatan yaşıtlarımdan sıkılınca ve daha da önemlisi kütüphanedeki memurlardan birinin güvenini kitapları ödünç alacak kadar kazandığımda (yine de kimliğimi alıyordu) kantini keşfettim. Önceleri zamanın ruhunu yakalayan arkadaşlarımla ayrı kantinde oturup kitap okuyan olsam da zaman içinde bazı arkadaşlar edinmeyi başardım - birisi kitap okuduğunda ne okuduğunu merak edecek türde arkadaşlar elbette. Bildiğiniz üniversite öğrencisi aktivitelerine katıldım, gündüzleri çay, geceleri bira içtim, okulu uzattım ve sonunda mezun oldum. Ancak özellikle son yılda beni pek çok gelecek korkusu sardığını itiraf etmeliyim, seçtiğim bölüm kesinlikle benim gibilere göre değildi. Kendini öne sürmeye meraklı, kendi değerinden ve yeteneklerinden emin, rekabet ortamından hoşlanan arkadaşlarımın aksine ben tek başıma kalmaya meraklı, güvensiz biriydim. Yabancı dil bilgim zayıftı, el becerim ve sanatsal yeteneklerim yoktu. Sadece okuduğum kitaplardan öğrendiklerimi kendi fikirlerim gibi satmayı çok iyi beceriyor; insanların derdini dinleyip onlara yine romanlardan aldığım dersleri aktarıyordum. İnsanları tanıdığımı düşünüyordum, ama tanıdığım insanların %90' ı roman karakteriydi. Ben de yazmaya başladım!

Elbette yazdığım öykülerle para kazanmam mümkün değildi, hatta uzun süre yayınlanmalarını bile sağlayamadım. Bu arada okulu uzatan birkaç arkadaşın lisans tezlerini yazarak para kazanmaya başlamıştım, bir süre sonra yüksek lisans tezlerine geçerek tezlerini bitirip birbirlerine önermişlerdi bile. Ancak hayatta ne yapmak istediğime karar verebilmiş değildim; yazmayı sevsem de "yazmasam çıldıracaktım" diyecek bir aşkla yazmıyordum. Bir süre işe girip para kazanmam gerektiğini biliyordum ama hiçbir iş ilgimi çekmedi. Amacım yoktu, heyecanım yoktu, sevgilim yoktu, bunalımda olduğum söylenemese de keyfim de yoktu...

Çok uzun bir bocalama sürecinin sonunda, içice kendimi sorgulamaya başlamışken çiftlik hakkında çıkan ilk ve tek dergi haberini okumuştum. Metin aşağıdadır:

PAMUKOVA' DAKİ GİZLİ HAZİNE

Pamukova' daki ünlü kampa ilk giren gazeteci olan Melis Kuyucu, herkesin merak ettiği kampı sizler için gezdi, kampın kurucusuna ve üyelerine tüm merak edilen soruları sordu. Kampın kuruluşunun ardındaki ilginç hikâyeyi, kamp sakinlerinin amaçlarını ve nasıl bir araya geldiklerini aşağıdaki sayfalarda bulacaksınız; hem de daha önce hiçbir yerde görmediğiniz fotoğraflarla!

Her ne kadar İstanbul' da, Ankara' da ve birçok başka büyük şehirde ağızdan ağıza yayılsa da Pamukova' nın içinde durup "Nerede şu ünlü kamp?" diye sorduğumda kimsenin neden bahsettiğimizi anlamaması, bu ilginç gezinin ne tür sürprizlere gebe olduğunun ilk işaretlerini veriyordu. Gideceğimiz yerin Bozören yakınlarında olduğunu söylediğimizde, yol sorduğumuz büfecinin yüzünde bir gülümseme belirdi; "Siz çiftliği soruyorsunuz?" dedi ve tabelaları takip edip Çardak Köyü' ne gitmemizi, köprüyü geçip sola dönmemizi söyledi. Gazeteci olduğumuzu öğrenince bu defa şaşırma sırası ona gelmişti: "Ne var ki o çiftlikte?"

Sonbaharın belki de en güzel yaşanacağı yerlerden biridir Pamukova. Kışını bilmiyorum ama sonbaharı ılık, toprakları bereketli ve son mahsullerle dopdolu, ağaçları sarının ve turuncunun bin bir tonuyla süslü, insanları güler yüzlü ve konuksever bir yöre. Sakarya' nın kıyısındaki bu güzel ve bereketli ova, bugünlerde farklı bir haberle gündeme geldi. Geçen yıl Bilecikli ünlü sanayici Osman Meşeli' nin Pamukova' da, Sakarya kıyısında satın aldığı bin dönümlük dev arazi önceleri yerel basını meşgul ederken bir vakıf kurup (Gelecek Vakfı) bu araziyi bu vakfa tahsis etmesi, çevresini yüksek duvarlarla ve dikenli tellerle çevirmesi ulusal basının da ilgisini çekmişti. Bu toprakların ne amaçla kullanılacağı konusunda türlü spekülasyon kafaları yüce Sakarya havzasını zehirlemek için siyonist bir planın parçası olduğuna kadar bir sürü senaryo ortaya atılmıştı. Bu çiftliği haber yapmak üzere Osman Meşeli' ye ulaşmaya çalıştığımızda, daha da ilginç bir şey öğrendik: Şimdiye kadar hiçbir gazete veya televizyon kanalı kendisine açıkça başvurmamış ve görüşmek istememişti. Bugüne kadarki bütün haberler ikincil kaynaklardan, çevredeki köylülerden, çiftlik inşaatında çalışan işçilerden ve "anonim" tüyolardan, isimsiz telefonlardan ve doğrulanmamış istihbaratlardan edinilen bilgilerden ibaretti. Osman Meşeli, kendisinden randevu istediğimizde çiftlikte kendisine geçici bir ofis kurduğunu ve sürekli orada olduğunu söyleyerek bizi beklediğini söyledi. Biz de hemen aynı gün yola çıktık, iki buçuk saat sonra Pamukova' da ve üç saat sonra kampın kapısındaydık!

Bozören ve Çengel Köy' leri arasında, Sakarya kıyısından başlayan ve güneydeki tepelere kadar devam eden dev arazi, söylentilerin aksine sadece basit metal çitlerle ve üzerinde iki sıra dikenli telle çevrilmiş ve arazinin tam ortasından geçerek bu iki köyü birbirine bağlayan yoldan çiftlik rahatça izlenebiliyor. Ne gözetleme kuleleri ne de kameralar var görünürde. Sadece tarlalar ve ekinler görünüyor, bir de seyrek biçimde dağıtılmış, sonradan içinde tarımla ilgili malzemeler olduğunu öğreneceğimiz kulübeler. Yolun sağındaki "Gelecek Vakfı Çiftliğine Hoş Geldiniz!" tabelasını görüp oradaki güvenlik kulübesine yanaştık; beli silahlı, siyah giyimli, güneş gözlüklü bir güvenlik görevlisi beklerken yanında Akbaş cinsi köpeğiyle kulübeden gülümseyerek çıkan orta yaşlı bir köylüyle karşılaştık. Çengel Köy' ünde oturan ve burada çalışan Musa Dayı (soyadını vermemekte ısrar etti, "Musa Dayı yazarsanız herkes tanır" dedi) Osman Bey' in bizi beklediğini söyledi. Dönüşte çay içip biraz laflamak için bizi davet etmiş olsa da iki gün sonra dönerken onun vardiyasına denk gelmedik, ama bu satırları okuyorsan bil ki çayını içmeye mutlaka geleceğiz Musa Dayı!

Dümdüz bir yoldan çiftliğin dağlık bölgesine doğru ilerlediğimizde bir süre sonra tarlalar yerlerini önce traktörlerin ve diğer tarım araçlarının ve otomobillerin, pikapların bulunduğu açık ve kapalı garajlara, sonra da geçen yıl inşa edilmiş evlerden oluşan ufak bir köye bıraktı. Köyün ortasındaki meydanda son model, lüks cipinin önünde duran Osman Bey' i gördüğümüzde aklımızda yüzlerce soru olduğunu söylemeliyim. Kendi aracımızdan indiğimizde ses kayıt cihazını açmıştım bile. Ofisine geçene kadar sıcak gülümsemesi ve nezaketi ile önyargılarımızı sarsmayı başaran Osman Meşeli, mütevazı odasındaki koltuğuna oturur oturmaz sorularımızı yanıtlamaya başladı.

asil çingene

çocuk//9

Hasan Aga yakası-bağrı açık, saç-baş dağınık ve uykulu bir şekilde terasta belirdiğinde, çocuk parmaklıklara yaslanmış denizi seyrediyordu.

- Günaydın evlat. Erkencisin. Ben de kendimi hep erken kalkar zannederdim. Utandırdın beni.

Çocuk yüzünde aydınlık bir gülümseme ile Hasan Aga' ya baktı.

- Günaydın. Aşkolsun baba. Rakıyı için sızınca iyi bir uyku çekmişim. Erkenden uyandım. Sana bir göz attım. Uyuyordun, kıyamadım.

- He yav, dedi Hasan Aga. Muhsin Efendi' nin de şişenin dibini bulmadan masadan kalkmamak gibi bir huyu olduğunu öğrenmiş olduk.

- Nerede şimdi o?
- Evine gitti...

Bir sessizlik oldu. Çocuk uzunca bir süre Hasan Aga' nın yüzüne ifadesiz bir yüzle baktı... Hasan Aga utanır gibi olup gözlerini denize doğru çevirdi.

- Evet... Bir evi olduğunu unutmuşum tabi. Neyse... Kendisini arar mısın, birtakım siparişlerim var. Birlikte halletmenizi isteyeceğim... "Tamam... Hemen arıyorum... Sonra da kahvaltı hazırlamaya girişeceğim..." diyerek uzaklaştı Hasan Aga.

- Evlat, nereden alacağız bunları?
- Büyük teknoloji mağazalarından herhangi birinden bulabilirsiniz...
- Ödemeyi nasıl yapacağız?
- Nakit.
- Şimdi benim anlamadığım, yani gördüğüm kadarıyla burada üç tane bilgisayar var. Sorması ayıp, ne yapacaksın bu kadar bilgisayarı?

"Hayır, aslında dört tane var. Bir tanesi sunucu..." diyerek mırıldandı çocuk. Gözlerini dikmiş Muhsin' e bakıyordu... Muhsin bir an için rahatsız olup başını eğdi.

- Neyse... Sen daha iyi bilirsin tabi. Birkaç kıyafet yiyecek, içecek filan da alacaktık. Aslında sen de gelseydin yani... Zevkine göre bir şeyler alırdın.

- Sizin zevkinize güveniyorum. Ben evde kalacağım.
- Peki evlat, sen bilirsin...
- Bu arada!..

Çocuğun sesi bir şey unutmuş da hatırlamış gibi birden yükselmişti.

- Senin ev nerede Muhsin Amca?
- Karabayır' da işte... Beni bulduğun kahvenin oralarda.
- Aslında dün gece yenge ve çoluk çocuk olmadığını hiç evlenmediğini söylemiştin. Yani yalnız yaşıyorsun di' mi?
- Evet evlat. Yalnız yaşıyorum.
- Neden burada bizimle yaşamıyorsun. Evde bir sürü oda var. Seç beğen birine yerleş işte. Her gün Karabayır' dan buraya koşturup gelmene gerek kalmaz. Hem gördüğüm kadarıyla babamla da iyi anlaşıyorsunuz... Hasan Aga bir an başını çevirip ifadesiz bir yüzle Muhsin' e baktı.
- Rahatsızlık vermeyeyim?

"Nasıl rahatsız edebilirsin ki?" dedi Hasan Aga tekdüze bir ses tonuyla...

- Rahatsız etmezsin Muhsin Amca. Eğer benden aldığın işler ile ilgili harcadığın emeği düşünüyorsan aynı şekilde hiç pazarlıksız onları da almaya devam edeceksin. Burada, bizimle olman karşılığında ise biz hiçbir şey talep etmiyoruz. Başka akılna takılan bir şey var mı?
- Yo... Yok... Ama... Ben biraz düşüneyim bunu...
- Acelesi yok. Ne zaman istersen taşınabilirsin...

Bahçe kapısının önündeki caddede taksi beklerken, Muhsin hiç yüzüne bakmadan Hasan Aga' ya sordu:

- Ne yapmaya çalışıyor?
- Şimdiye kadar toplasan iki-üç gündür tanışıyoruz ama... Anladığım kadarıyla kendini güvende hissetmek istiyor ki bu da anlaşılabilir bir durum.
- Peki, sen üç gündür tanıdığın bir çocuğa ne kadar güveniyorsun?

Hasan Aga yavaşça yüzünü Muhsin' e çevirdi. Gerizden gelen ağır ve hırıltılı bir ses ile konuştu. Muhsin bu tehditkâr tavrı hiç beklemiyordu. Gözlerini kırpıştırdı...

- Aslında evet, Muhsin Beyciğim. Güvenme konusunda bugüne kadar hiç ders almadığımı gösteren birçok örnekle karşılaştım ama... Bu çocuk hakkındaki hissiyatım ve düşüncem sorgusuz sualsiz güvenmem gerektiğini söylüyor... Sorgusuz, sualsiz!

Son iki kelimeyi üzerine basarak ve daha ağır bir tonla söylemişti.

- Yanlış anlama Hasancığım. Yani ikimize karşı da hiçbir yanlışını görmedik. Birçok konuda bizim gibi iki ihtiyardan daha olgun ve düşünceli davrandığını da birlikte gördük ama...
- Ama ne?
- Aması... Her ne olursa olsun, bu çocuk henüz on bir yaşında...
- İyi ya işte... Burada da biz devreye giriyoruz. Onun yaşaması gereken tecrübelerin tamamını yaşamış iki ihtiyar olarak eksiklerini kapatacağız ki muhtemelen kendisi de aynı şekilde düşünüyor...
- Eh... Evet... Hiç bu şekilde düşünmemiştim.
- Neyse... Biz işimize bakalım. Aslında dediğin gibi gerçekten üç tane bilgisayar ile ne yapacağını ben de merak etmiyor değilim.
- Üç değil dört. Çocuk değil mi... Oyun oynayacaktır...

Takside indirdikleri kutuları bahçeye istifleyip taksiye yol verdiler. Çocuk bahçede bir ağacın arkasından çıkıp onlara doğru koştu. Nefes nefeseydi ve gözleri parlıyordu.

- Tamam herhalde her şey?
- Evet evlat, tamam. O torbalarda da eşofman, pijama, tişört vesaire var. Bak bakalım, beğenecek misin?
- Bakarım. Önce şu kutuları Bahri Bey' in çalışma odasına taşıyalım.

Birlikte dev karton kutuları alt kattaki çalışma odasına taşıdılar. Duvarlar boyunca dizayn edilmiş ahşap bir kütüphanede yüzlerce kitap, oldukça iri ölçülerde ahşap bir çalışma masası, masanın önünde iki tane ahşap ve deriden ince bir zevkle tasarlanmış koltuklar ve pencerelerinde ağır perdeler olan çok güzel döşenmiş bir odaydı burası ve duvarda yine Bahri Bey' in eşi ve kızı ile çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Çok mutlu bir günde çekilmiş olmalıydı. Hepsinin yüzü gülüyordu. Bahri Bey' in kızının, Bahri Bey' den çok annesine benzediğini ve güzelliğini ondan aldığını düşündü Sezgin.

"Şuraya bırakın." diyerek başıyla odanın ortasını işaret etti çocuk. "Gerisini ben hallederim."

Odanın ortasında karton kutulardan dev bir yığın oluşmuştu.

– Eh... Bugünkü işimiz bittiyse bize müsaade çocuk. Biraz kestirelim, sonra da yemek işlerine girişelim. Malum senin bu siparişler biraz yordu bizi...
- Tamam baba. Keyfinize bakın...

Usulca kapıyı arkalarından kapatıp odadan çıktılar. Çocuk, elleri ceplerinde odanın ortasındaki kutu yığınına bakıyordu. Başını kaldırıp duvardaki fotoğrafa baktı bir an. Sonra beyaz gömleğinin kollarını sıvayıp kutuları açmaya girişti.

Yaklaşık bir saat sonra tüm bilgisayarlar dev çalışma masasına kurulmuş, bir "notebook" masanın yanındaki sehpada yerini almış, kablo kalabalığı mümkün olduğunca gizlenmiş, kutu kalabalığı caddedeki çöp konteynırına boylamıştı. Çocuk, dev ahşap masanın önündeki koltuğa ilk defa oturdu ve bu koltuğun onun boyutlarında biri için biraz fazla iri yarı olduğunu gördü. Her zamanki gibi ayakları yere değmediği gibi koltuğu uzatıp bilgisayarların klavyelerine ulaşması bile mümkün olmamıştı. Garip bir içgüdü ile bu duruma bir çözüm üretmek, masayı veya koltuğu değiştirmek içinden gelmedi. Bu masayı kullanacaktı... Ve bu koltuğu... Gerekirse koltukta bağdaş kuracak, altına minder koyacak veya koltuğun altındaki ayarı en yüksek seviyeye getirecekti ama başka bir çözüm üretmeyecekti.

Bu şeyler bir şeyi temsil ediyordu. Bir gücü... Bir otoriteyi... Ve bu temsil edilen her neyse... Çocuk da o şeyin içinde olmak istiyordu. Odada etrafına göz gezdirdi. Aradığını bulamadı. Kapıdan çıkıp koridordaki barok tarzda bol işlemeli kanepenin iki yanında altın sırmalı iki minder gördü. Birini alıp koşarak odaya geri döndü. Dizlerinin üzerine çöktü, koltuğun altındaki yükseklik ayar manivelasını bulup koltuğu en yüksek seviyeye getirdi. Üzerine minderi koyup tekrar yerleşti. Harika! En azından artık göğüs seviyesine kadar masayı ortalayabilmiş ve klavyelere erişebilir olmuştu ama ayakları yerden neredeyse diz boyu yükselmişti. Hafifçe sırıttı. "Kim görecek ayaklarımı..." diye düşündü ve eğilip masanın yanına koyduğu ilk bilgisayar kasasının güç düğmesine bastı.

- Hasan neredeyse akşam oluyor, bu çocuk o odadan hiç çıkmadı. Ne yapıyor orada, hiç acıkmadı mı bu çocuk?
- Bilmiyorum bakmadım hiç. Bahçe ile uğraşıyordum. Dur, gidip bakayım.

Hasan Aga çalışma odasının kapısını hafifçe tıklattı. Kulağını dayayıp içeriden bir ses gelmesini umarak bir süre bekledi ama herhangi bir tepki gelmeyince hafifçe aralattı kapıyı. Çocuk ellerini iki yanağına dayamış, sabit bir şekilde önündeki monitöre bakıyordu. Hasan Aga' nın odaya girdiğini hâlâ fark etmemiş gibiydi.

- Sezgin? İyi misin? Her şey yolunda mı evlat?

Çocuk başını çevirmeden gözlerini Hasan Aga' ya dikti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra bir rüyadan uyanıyormuş gibi silkindi ve gülümsedi.

- İyiyim baba? Ne oldu ki?
- Evlat akşam oldu. Merak ettik. Karnın acıkmadı mı ya hu? Neredeyse sabahtan beri bu odadan çıkmadın.

Çocuk Hasan Aga' nın masaya yaklaşmasına fırsat vermeden koltuktan kaydı. Bir an için masanın arkasında gözden kaybolur gibi oldu ama sonra hızla yürüyerek Hasan Aga' nın önüne geldi.

- Acıktım, evet. Ne var yemekte?
- Fırında biftek ve makarna.
- Tamam. Siz sofrayı hazırlayın, geliyorum. Muhsin Amca burada değil mi? Gitmedi yani eve...
- Yok... Gitmedi... Burada, rahat ol.
- Ben olurum da sen rahat mısın baba? Yani sana sormadan, ona burada kalmasını teklif ettim ama?

Hasan Aga dev masanın karşısındaki misafir koltuğunun ucuna ilişti. "Evlat seninle toplasan kaç gündür tanışıyoruz farkında mısın? Ben söyleyeyim. O akşam, o çocukların etrafını çevirdiği akşam da dâhil dört gündür. Şimdi takdir edersin ki bu az buçuk bir zaman değil. Dört gün içinde ben bu kadar aklıma gelen bir zamanın farklı hayatlardan gelmiş farklı yaralar almış ve farklı karakterde insanlar. Beni yanlış anlama. Ben ömrüm boyunca, evet neredeyse ömrümün tamamında, belirli bir rutin içinde olmuş, belli kalıpların dışına çıkmamış ve istikrarlı bir hayat yaşamış bir adamım. Haa... Nolduysa bu kadar istikrarlı bir hayat yaşadık da kuş mu kondurduk... Sonuç ortada... Senin ile birlikte, ömrüm boyunca uzak durduğum birçok şeyi yapar oldum. Cebimde bana ait olmayan bir kimlik var. Kendimi, senin baban olarak tanıtıyorum. Meçhul bir akıbetten gelmiş bir paranın sefasını sürüyoruz ve yanımızda bir şey var... Bir... Eee... Bir şey...

- Bir kolpacı.
- Yok, şimdi biz ona öyle demeyelim de... Ayıp olur şimdi.

Çocuk bir kahkaha koyverdi. "Ne diyelim baba?"

- Yav ayıp şimdi, adama karşı...

Çocuk Hasan Aga' ya yaklaşıp karşısındaki koltuğa oturmak yerine, yerdeki kalın halının üzerine bağdaş kurdu ve elini Hasan Aga' nın dizine koydu. "Dediğin gibi baba... Haklısın toplamda dört gündür tanışıyoruz seninle. Muhsin Amca' yı ise senden sadece birkaç gün önce tanıdım ama sana onu söyleyeyim: Sadece bana güven. Muhsin Amca, şartların gereğini yapmış bir insan. Yeteneklerini bu türde şartların gereğini yapmak üzere geliştirmiş ve o da doğasına aykırı davranmamış ve inan bana doğası, karakteri farklı olan bu üç kişinin bir araya gelmesi bir tesadüf değil. Tabii ki yaşın gereği ve yaşadıkların gereği bu şekilde huzursuz olman doğal ama son dört gündür yaptığın şeyi yapmaya devam et baba. İzle ve gör.

Çocuk ellerini halıya koyarak doğruldu. "Bir de... Bir şeyi unutma baba. Tüm ihtimaller, olabilecek tüm olasılıklar benim elimde. Her şey ile ilgili her türlü olasılık." Hasan Aga başını çevirip çocuğa baktı. Çocuk, bu kadar iddialı bir laftı söylerken yüzünde muzipçe bir gülümseme ile ona bakıyordu. Dalga mı geçiyordu, yoksa gerçekten ciddi miydi, anlamak olanaksızdı. "Tüm olasılıklar demek..."

Çocuk, Hasan Aga' nın elini tutup oturduğu koltuktan kaldırmak için çekiştirdi. "Evet, baba tüm olasılıklar... Hadi, karnım acıktı, gidelim"

kutsal vodka

2 kız çocuğu

2012 Şubat, Konya, Karabağlar Köyü

Gece on iki civarı, jandarma arabasının içinde, Konya' nın düzlüklerindeyiz. Geceyi gündüze çeviren karlarla kaplı, soğuk bir gece... Karakolumuza gelen bir ihbar üzerine, komutanım, ben ve üç asker alelacele yola koyulmuştuk. İhbarın içeriğini, binerken öğrenmemiştim sadece, sıcak yatağımdan kaldırılıp ve tekrar bu lanet postalları giydiğim için kızgındım, bir de neredeyse -13 derece olan soğuk her şeyiyle keyifsizdi. Ancak bu şehri asla sevememesem de kışın ne kadar sert geçse de, o uçsuz bucaksız düzlükler, beyaz kar örtüsüyle kaplandığında, araba ilerledikçe görünür göze çıkan ilk bir zaman sonra ıssızlığıyla kalakmış, aynı güzel bir tahta da dönüşüyor. Kar başlamıştı lapa lapa, tam dalıp gitmiştim uzaklara, gözümün önüne İstanbul'un kışı gelmişti ki, araba aniden durdu. Taştan, kerpiçten dökük tek katlı, tek gözlü evlerle dolu bir köydü burası. Bütün isteksizliğimle araçtan indim. Komutan bana seslendi:

- Çavuş! Gidip muhtara bir bak, nerede kaldı ?
- Emredersiniz komutanım.

Tam selam vermeyi bitirmiş giderken, muhtar ilerden hızlıca bize doğru geliyordu. Soğukta ağzından duman çıka çıka, nefes nefese bize yaklaştı. Selamlarken komutanın elini sıktı, ilerideki etrafı çöp dolu bakımsız bir evi gösterdi.

- İşte burası komutanım, buyrun.

Hep beraber eve doğru ilerlemeye başladık; zerre merak etmiyordum. Bir an evvel, neyse bitsin yatağıma döneyim, diye düşünüyordum. Evin önüne geldik; komutan eliyle bir askere kapıyı çalmasını işaret etti. Ben, komutanın birazı arkasında, hafif uzakta, etrafı izliyor ve ilgilenmiyordum. Kapı açıldı, göz ucuyla bakıp kafamı çevirdim, orta yaşlı, hafif kırmızı suratlı, belli ki alkol almış bir adamdı. Sadece dinlemeye başladım. Adam tüm pişkinliğiyle;

- Hayırdır komutanım, muhtar?..
- Hakkında şikayet var.
- Ne şikayeti komutanım?
- Çocuklarını çağır...
- Uyuyorlar.

Muhtar hiddetle bağırınca irkildim, adama baktım...

- Çağır çocuklarını Recep... Nerede Ayşe ile Aysun? Komşuların şikâyet etmişler seni. Dayanamamışlar çocuklarının çığlıklarına, neredeler onlar, çağır! İçip içip dövüyormuşsun çocukları.
- Ben dövmedim çocuklarımı, uyuyorlar, gidin şimdi.

Komutan ile Recep tartışırlarken, evin sol tarafındaki pencereden bir kız çocuğu korkarak dışarı bakıyordu. Sadece tek gözü ile dışarıyı izlerken göz göze geldik. O sırada babası komutana bağırmak için sesini yükseltti. Ufak kızın tek gözünden bile o korkuyu gördüm. Tam elimi kaldırıp pencereyi işaret ederken, kapıdaki babasının arkasından iki yaşlarında ufacık, hafif tombul yanakları ve kâkülü ile tedirgin bir şekilde minik esmer bir kız çocuğu çıktı. Sol gözündeki morluk, benim olduğum yerden bile rahatça seçilebiliyordu. Gözlerim faltaşı gibi açıldı, canım yandı. Komutan sinirle Recep' in yakasına yapıştı, onu dışarı çekerken az önce pencerede gördüğüm on yaşlarında diğer kız çocuğu geldi ve kardeşinin yanında durdu. Ufak çocuk korkudan ablasının ellerini tutunca, ablası diğerini sıktı. O an fark edebilmiştim, ablanın ellerindeki ve kollarındaki yaralar. Yutkundum, komutan ile Recep kavga ederken evin içine yöneldim, ufak olanı kucağıma aldım, ablasına da;

- Montlarınızı getir güzelim.

Dedim. O içerden bir koşu montları alırken kucağımdaki miniğe:

- Adın ne senin?
- Aysun.
- Gidelim mi buradan Aysun?

Aysun, cevap bile vermeden boynuma sarıldı, artık utanmanın manası yoktu, ağlıyordum. Ayşe de arkamızda, jandarma arabasına doğru devam ettik. Babalarının küfürleri ve hakaretleri arasında araca bindik. İki asker, muhtarın arabaya Recep ile bindiler, biz ise kızlarla jandarma arabasındaydık. Ayşe belli ki çok hırpalanmıştı, hemen bana yaslanıp uyudu. Aysun ise omzumda uyuya kalmıştı, hâlâ sıkı sıkı bana sarılmıştı. Yollardaki engebelerden araba oldukça sallanıyordu, Ayşe' yi omzundan tutmak istedim, dokunduğumda uyuyan kızın gözlerindeki acıyı gördüm. Muhtemelen tüm vücudunda buna benzer yaralar vardı. Ruhum çökmüştü, dişlerimi sıkıyordum ama ağlamamı durduramıyordum. İçimdeki acı artık öfkeye dönüşüyordu.

Karakola geri döndük, kızları ufak bir odaya aldık, meşrubat verdik, açcıyı kaldırıp durumu anlattık. Kalkıp kızlara güzel bir tost hazırladı. Komutanım, önce karakol komutanını aramıştı, biz yoldayken durumu anlattı. Karakol komutanımız kıdemli başçavuş önce Konya Merkezi arayıp durumu bildirdi, bir avukat ve pedagogun geleceğini öğrendik. Kızlar, yemeklerini yerken, ben başlarında duruyordum, komutan odaya girdi.

- Güzeller, merak etmeyin burada kimse size bir şey yapamaz, uslu uslu Erdem Abiniz ile oturun burada, tamam mı? Birazdan sizi de çağıracağım. Erdem, sen onlarla otur biraz konuş. Avukat ve pedagog gelince neler olduğunu detaylı anlatsınlar.
- Emredersiniz komutanım.

Komutan odadan çıkarken, Ayşe lokmasını bitirip bana döndü. Önce sakin başladığı konuşması sonradan gözyaşları içinde devam edecekti...

- Erdem Ağabey, annem gittiğinden beri babam içip içip bizi her gün dövüyor. Okula gitmeme izin vermiyor. Hadi ben neyse ama Aysun dayanamaz yumruklara, bana "Abla bu gözüm çok acıyor." diyor durmadan. Geçen gün, babam bacağından tutup havaya kaldırdı onu sonra fırlattı bana doğru, Allah' tan üstüme düştü.

Ayşe, heyecanla anlatırken bir an Aysun' a baktı. Aysun' un kapkara gözleri, kocaman açılmış, ablasına bakıyordu. Nefesini tutup yutkundu. Ayşe kafasını öne eğip sustu ağlamaklı gözlerle, Aysun minik eliyle önce elime dokunup bana döndü

- Abi, babam ablama sobanın içindeki çubukla vuruyor, ellerini de tutuyor sobaya, ablam çok bağırdı babama ama babam hep güldü.

O esnada diğer odadan Recep' in bağrışları duyuldu, belli ki bir arbede yaşanıyordu. Babalarının sesini duyan kızlar irkildi. Ayşe hızlı bir hareketle, Aysun' a sarıldı "Sus güzelim." dedi. Kızların dikkatini dağıtmak için onlara döndüm;

- Ayşe bak güzelim, şimdi yetkili insanlar gelecek, onlara yaşadığın her şeyi detaylı bir şekilde anlat olur mu? Hiç utanma, korkma. Baban sana bir şey yapamaz artık. Bu gece her şey bitecek.
- Annemi özledim...
- Sen bu gece uslu ol, hiç korkma Aysuncuğum, sabah söz annene götüreceğim seni.

Kapı çaldı askerlerden biri "Komutan seni çağırıyor çavuş" dedi. Kızlara elimle "sakin olun" işareti yaparak odadan çıktım. Askere "Hakan' ı çağır, kızların yanında dursun." dedim ve komutanın odasına girdim. Recep ayakta bağırıyordu, komutan kıpkırmızı olmuş yumruğu havada ona bağırıyordu. Recep beni görünce "Ulan kızımı alıp giden sendin!" diyerek üzerime saldırdı, zaten içimden bu geçiyordu, keşke bana saldırsada okkalı bir kafa atsam şuna, diyordum. Hayallerim gerçek oldu, Recep kafayı yiyip yere düştü. Normalde ağır bir ceza alacakken, komutanın yüzündeki sırıtmayı ve bana bakışını gördüm. Recep' i umursamadan;

- Emredin komutanım.
- Erdem, ifadeyi yaz oğlum.
- Emredersiniz komutanım.

Bilgisayara oturdum, Recep bana küfür ederken komutan araya girdi "Sus belanı sikerim senin, Allah şahidim, seni kömürlüğe götürür, başta çavuş tüm askerlere sırayla dövdürürüm!" Recep biraz sessizleşti, o esnada kapı çaldı, amcası geldi. Komutan tekrar sordu "Neden dövüyorsun çocuklarını?" Recep inkâr ediyordu.

- Ben dövmüyorum onları, birbirlerine yapıyorlar. Anneleri başkasına kaçıp, Konya merkeze yerleşti. Bunlar da oraya gitmek istiyorlar, o yüzden numara yapıyorlar.
- Lan saçmalama! Kızın gözü mor, diğerinin her yerinde yanıklar var!
- Valla komutanım, kendileri yaptı.

Komutan yorulmuştu, ben ise Recep' in dediklerinin tek kelimesini yazmamıştım, çünkü inanmıyordum. Avukat ve pedagog bi' yirmi dakika sonra geldiler. Recep, aynı yalanları sıralamaya devam etti. Kesinlikle kabul etmiyordu ve çok sert duruyordu. Hem pedagog hem avukat hem de bizler bıkmıştık. Pedagog komutana dönerek "Çocuklarla konuşalım bir de." dedi. Recep ve amcasını başka bir odaya götürdüler. Koridorda karşılaşmasınlar diye kızları hemen getirmedik.

Pedagog komutana:

- Komutanım, bu adam böyle inat eder ve amcası da desteklerse bir şey yapamayız. Ya bir şahit olmalı ya da itiraf, yoksa elimizden bir şey gelmez.

Kızlar göz göre göre babalarının yanına dönecekti ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. O esnada kızlar, asker eşliğinde odaya girdiler. Komutan, babacan bi' tavırla kızları karşıladı, koltuğa oturttu. Yetkililer daha görür görmez bütün hikâyeyi anlamışlardı ama veliyet sıkıntılı bir konuydu. Kızlar bana baktı, ben başımla onaylar gibi bir hareket yaptım ve başladılar anlatmaya. Babalarının bağırışları yan odadan duyuluyordu. Ayşe anlatmayı bırakıp titredi, "Sakin ol Ayşe, ben gidip tutacağım babanı merak etme sen." dedim. "Rahat rahat anlat olanları; bak bu abla ile bu abi seni annene götürecek." Ayşe heyecanlandı, Aysun ablasının elini sıkıca tuttu. Ben odadan çıkarken Ayşe heyecanla ve yaşlı gözlerle anlatıyordu.

Babalarının olduğu odaya girecektim ama sinirlerimi kontrol edemeyeceğimi anladım. Dışarı çıktım binanın arkasına dolanıp temiz havayı içime çektim, sonradan "İyi ki dışarı çıkmışım." diyeceğimi tahmin edemezdim...

Yirmi dakika sonra kızların babaların tekrar odaya çağırdılar. Adam hâlâ ısrarla suçlamayı reddediyordu. Yetkililer "Utanmıyorsun, itiraf et de bitsin artık bu!" diye zorlasalar da adam asla geri adım atmıyordu. İçeri girdim, "Komutanım izninizle bir şey göstermek istiyorum." diyerek cebimden cep telefonumu çıkardım, sesi biraz yükseltip kaydettiğim sesi çalmaya başladım.

"Ya Recep neden dövüyorsun çocukları, yazık günah."
"Ya birak amca, benim çocuklar değil mi? İstediğimi yaparım."
"Oğlum alacaklar çocukları elinden."
"Kimse bir şey ispatlayamaz amca, velayette benim elimde, o orospu analarına vereceğime kızları, benimle çürüsünler burada."

Dışarı iyi ki çıkmıştım, altında durduğum pencere Recep' in durduğu odanın penceresiydi...
Bu şekilde devam eden ses kaydını, odada herkes pür dikkat dinliyordu. Recep panik olmuştu, daha ses kaydı bitmeden "O... çocuğu!" diye bağırarak komutan Recep'in yakasına yapıştı, askerlere seslenip onu nezarete attı. Yetkililer gülümseyerek ve başları ile onaylayarak "bu iş oldu" dediler.

Heyecanla odadan çıkıp kızların yanına gittim. Tüm masumiyetleri ile açılan gözlerine bakarken "Oldu bu iş kızlar, artık annenizle yaşayacaksınız" dedim. Aysun öyle güzel boynuma sarıldı ki bir an "Çocuk istiyorum ya ben" dedim. Ayşe, gözlerine hücum etmeye yeltenen gözyaşlarını ve boğazında düğümlenen hıçkırığı zor bela zapt etti, yavaşça yaklaşıp başını eğip, belime sarıldı.

Kar tekrar başlamıştı. Ufak bir kahvaltı daha yaptık. Uaklaşık iki saat sonra tüm telefon görüşmeleri tamamlanmıştı. Kızları ve yetkilileri götürecek jandarma arabası kapıda hazır bekliyordu. Aysun kucağımda uyuyakalmıştı, onu arabaya yerleştirdim, Ayşe de yanağıma bir öpücük kondurdu. "Çok sağ ol Erdem abi." dedi araca binerken. Jipin arka camından Ayşe bana bakıyordu, araç hareket ederken dolu gözlerimle ona bakıp el salladım. Ayşe da ellerini ağladı. O esnada Aysun diğer camın ardından bana baktı, uykudan uyanmış gözleriyle bana bakıyordu. Önce minik elleriyle "hoşça kal" dedi, sonra dünyanın tüm renkleriyle dolu bir gülücük attı bana, araç kar yağışının içinde kayboldurken...

Artık bambaşka bir hayatları olacaktı, bir umutları olacaktı, çok mutluydum. Çok çıkmazda hissettiğim ya da kendimi bir işe yaramaz hissettiğim zamanlarda Aysun' un gülüşü gelir aklıma, tek bir gülümsemeye neler sığdırmıştı ufacık kızcağız. Neler neler anlatmıştı bana,
"Yüzün hep gülsün güzel kızım..."

ben ve kendim

tibet//1

Annemin çığlık dolu ağzından başladığım bir hikâye bu. Aslında annemin istemediği ama yaşamak zorunda olduğum bir hikaye gibi düşünebiliriz.

Zamanın ya da doğumun annemin isteğine bağlı olmadığı bir acı ile dünyaya geldim ben. Annem beni doğurmak için yattığı hastaneden kaçtıktan 1 hafta sonra doğdum. Bana bir şey katmadı. İnsanlar da bunu bana anlatmadı. Ben öğrendim.

Böyle kötü bir ailede: Babam Mustafa Kamil'in kendinden emin bir geçmişi, annem Nurtaç'ın babasına bağlı bir hayatı vardı.

...

Mustafa Kamil kendi hayatını diktatör babasına vermemek için çok fazla şeyler yaşamıştı.
Kendini genç yaşlarda (lise) yaşıtlarından farklı olarak göstermiş hatta hocaları tarafından parmakla gösterilen bir öğrenci olmuştu. Ne olduğunu, ne yapabileceğini biliyordu ama istemiyordu.

Mustafa Kamil her zaman kendini geliştiren bir adam olmuştu.

Babasına rağmen okumuş, anlamış ve değişmişti. Babasının öldüğü o gün içinde bir sızı vardı. Sonradan öğreneceği ve birikimin genlerinde hissettirdiği bir sızıydı bu. Çocukları olmasına rağmen onlara aslında hep babası gibi davranmıştı. Çünkü Mustafa Kamil kendi hayatını sevdiğini bilmiyordu. Ona öğretilenler ve alkol beyni yüzünden bir sürü çocuk yapmıştı. Kendi gibi alkolü seven bir ailenin hiç alkolü sevmeyen kızını almıştı. Mustafa Kamil belki hayatında hep her istediği olan insan olarak hayatını sikecek bir başlangıca yine kendi egosu yüzünden başlamıştı. Mustafa Kamil artık evli ve bir sürü çocukluydu.

Nurtaç ise farklıydı. O kendi içinde kavrulan biriydi. Annesi onu zamanında hatta daha küçükken Yakacık'da yatılı bir okula vermişti. Zamanının ötesinde bir eğitim almıştı ama o da zamanının ve hatta beyninin anladığı kadarıyla üremeliydi. Annesinin istekleri saf ve bencildi. Nurtaç'da bunları kendisinde buldu. O da büyüdükçe kendisinin kıymetini bildi. Mustafa Kamil ile zorla evlendirildiğinde üzüldü ama her şeyden fazlasıyla mutlu olmaya çalışıyordu. Dayak yedi. İtildi. 3 çocuk doğurdu. Elinden geldiğince büyüttü ama Mustafa Kamil'in atalarının müsaade etmedi. Nurtaç değişikti çünkü. Sonraları Nurtaç'da Mustafa Kamil ve hatta daha da tiksindiği ailesi gibi oldu. Geçmişsiz, umursamaz ve alkolik.

Ama Nurtaç akıllıydı. Kendini bir başına bırakıp insanlara suç bulabilirdi. Bunu her kocası yurt dışına çıktığında en yakın arkadaşı ile ortamlara giderek yaşıyordu. Nurtaç'da, Mustafa Kamil'de akıllıydı! Çocukları ise onlardan daha farklı bir zamanda, onların kendilerini yaş olarak anladıklarını ama hiçbir zaman kendilerine yetişemedikleri bir zamanda doğmuşlardı. Onların bireysel suçları yüzünden çocukları her şeyi bilen ama onlar gibi umursamaz olan dâhiler olmuşlardı.

İç mekan, doğum.
Nurtaç'ın çığlığı ve ağzından uzaklaşan kamera. Geniş çekim. Herkes telaşlı. Klipe 80 ler doğum hane çıkışı. Duman altı mekan.

Kapı açılışında dumanın dönmesini görüyoruz. Bir anda bel altına düşen onlarca izmarit ve askeri bi düzende ezilen sigaralar. Tek ses: erkek mi?

He erkek ak!

soner lucas

nasıl delirdim?

Yıllardır büyük bir özveriyle denize attığım iyiliğimi hak etmeyen, kendini ölümsüz sanan eş dost güruhum, ensemde nefesinin eksikliklerini hiç hissetmediğim kapital düzen patronlarım ve en önemlisi sürekli kaygı pompalayıp, baskı, rejim, telaş, kibir, paranoya, gram altın, parsel, beton, 2020, vergi, çok vergi, daha çok vergi gibi olguları aklımdan çıkarmama fırsat vermeyen ve hiçbir krizi yönetemeyen Toplum Amca...

Hayatımın her alanında, bireyler ya da kurumlar fark etmeksizin tüm uğraşları ve sorunları sırtıma yüklenen, savaşta en önde olanlardanım. Sürekli soğuş politikalarını kendi alınlarına yazıp, bir bakışlarında "Yine senin yanında belli bir amaç, net güdülecek bir kâr için buradayım" diye bas bas bağıran düzineler içinde sağlıklı olmaya çalışanım. Ben ne isem tam tersi hayatlarını, düşüncelerini, lanet fikirlerini bana dayatmalarına karşı koyup ayakta durmaya çalışanım.

Okumayan, zaten istese de okuyup anlayamayan, çizemeyen, bunu denemeyen, hasat zamanı tarafıma gelip ön yargılarının reklamıyla kendini herkes yapan, nefesini bile tutamayan insanlarla hayatta mücadele etmek zorunda bırakılanım.

Ama delirdim. Rol mol, gizli bir kolum o gömleğe işte zorlama. Hoşuma da gitmiyor değil açıkçası. Her an, her şeyi söyleme ve yapma potansiyelimi fark ettiren sonrası, tam bir dünya klasikleri arasında yer alan, kurmaz insan refleksi verip, yeni taşıyıcı bulma yolunda nişan yüzüklerini avucumuza bırakıyorlar. Belli ki taraflarına çekemeyecek ve artık düşman sayılacaksınız. Tanıdık geldi, değil mi? Oysaki sadece sevgi, kardeşlik, iyilik falan filan yürüyün lan. Ön yargılarınızı da, cehaletinizi de alıp gidin.

İnsanların ikiye ayrıldığını anlamanız çok mu zor. Dinli dinsiz, içen içmeyen, rakçı repçi gibi basit temel insani düşüncelerin ayrımını bile köküne kadar savunan, insanların yemek ve erzak için yarıştığı televizyon programlarına hologanca bağlanıp, "Ahmetçiyiz, Fatmacıyız" diye bayrak sallayan, asalakların arasında ayakta durmaya çalışıp, "İnsan ya iyidir ya da kötüdür." diye savunurken, negatif yafta komalarına girip ayrımcı ilan edişlerim arasında gerçekten sevmiyorum sizi.

Belli ki kafaya da çok takmışım. Belli ki unutamıyorum ama insan cehaletini nasıl savunur, nasıl seni ben, beni o sanıp cümle kurar anlamıyorum. Aslında reçete çok basit bununda farkındayım, diyeceğim ama bir gülme geliyor. Bizim jenerasyonun vebası da bu işte. Uğraşmak bile kendimize hakaret geliyor bazen.

militan

uyan ey ruhum

Uyan ey ruhum uyan, nedir bu gaflet,
Tüm karanlıkların içinde, masumiyete hasret.
Yürüdüğün yolun bir sonu vardır elbet,
Hayat herkes için bir rüyadan ibaret.

Uyan ey ruhum uyan, bitmez bu çile,
Yaşıyorsun yalan olduğunu bile bile.
Hiçbir şey baki kalmayacak, istediğini dile,
Sabah akşam gözyaşı döksen, yine de nafile.

Uyan ey ruhum uyan, yalnızlığına uyan,
Su gibi akar, geçmez zannedersin zaman.
Boşluktur sonunda elinde avucunda kalan,
Asıl düşmanın içindedir, gerisi hep yalan.

Uyan ey ruhum uyan, bitmedi hâlâ arayışın,
Mucize beklerken, bitmedi düzensiz yaşayışın.
Ayaktasın belki hâlâ, tüm güçlüklere karşın,
İçindekileri haykırsan, dengesi bozulur arşın.

Uyan ey ruhum uyan, nedir aradığın çözüm?
Görmek istediklerini göremedi hiç iki gözüm.
Battığım çukurda karanlığa mahkum oldu yüzüm,
Gülmeyi unuttum sonunda, zehir oldu sözüm.

Uyan ey ruhum uyan, kaybetmeden değer bilmedin,
Harcadın her şeyi, hiçbir şeyi yeteri kadar sevmedin.
Sana söylenenleri hiçbir zaman çare olarak görmedin,
Kapattın kulaklarını, kendini yalnızlığa mahkum eyledin.

Uyan ey ruhum uyan, geç kaldım sanma sakın,
Elbet güneş vurur yüzüne, belki de çok yakın.
İnsanlara bakma, umursamaz bir ifade takın,
Diller saldırmaya devam eder, durmaz bu akın.

Uyan ey ruhum uyan, uyandır uyuyanları,
Kalabalıkta yalnız olmadığını sananları,
Sadece nefsinin sesini duyanları,
Kendini her zaman yalanlarla avutanları.

Uyan ey ruhum uyan, yorgunluk çökmüş üzerine,
Üzülmeyi bırak artık başkalarının yerine.
Herkes mahkumdur kendi seçimlerine,
Sen doğruyu anlat, sonra bırak kendi hâllerine.

Uyan ey ruhum uyan, bitmez sanırlar bu hikâye,
Nefsi doyurmaktır aslında herkes için gaye.
Amellerindir sadece sana kalan sermaye,
Boş bir hayattan bekleme sakın hiçbir paye.

Uyan ey ruhum uyan, anlatmak istediklerine dizeler yetmez,
Ne kadar ümitkâr olsan da insanın yalanı, açgözlülüğü bitmez.
Yazdıklarındaki gerçekler sana bile fayda etmez,
Rüyanın içinde rüyaya dalarak bu hayat asla geçmez.

alper aygun

kâbus//1

Kum tepesine sırtını vermiş, ortalarındaki küçük ateşin, akşam karanlığında denizden gelen rüzgârla oynaşan yalımlarını seyreden iki suskun bakıştan başka bir şey yoktu. Biri genç ve meraklı, öbürü yaşlı ve yorgun...

Genç bomboştu; orada neden oturduklarından, arada denizden gelen rüzgârla gözüne kaçan kumlardan, üstlerindeki gök kubbenin içinde oynaşan sayısız yıldıza kadar boğucu varlıklar silsilesine karşı yorumsuz, sorusuz, anlamsız bakaduruyordu. Bir büyük korkunun henüz en başında ve neler olabileceği hakkında en ufak bir fikri olmayan birinin naifliğiyle sorusuz...

Yaşlı dopdoluydu, önce hatırlayacak, hesaplaşacak, affedecek ve arındırıp bir sevgi ışığına dönüştürecekti; soran, dinleyen, anlayan olsa...

Genç olan, tıraşlı başını kumların kör edici hücumuna siper ettiği omzundan ara ara kaldırıp, ışığa sakince -sanki nimi söyler gibi usulca konuşurcasına- bakan yaşlı adamı izliyordu. Her bir kırışık bir hikâye taşısa; aylarca anlatsan bitmeyecek bir beyazlıktı. Oysa gencin gözünde, oynaşan alevlerin yüzünde korkunç ışık oyunları yarattığı durduğu bir yabancıydı, o kadar.

Uzaktan, önce bir kurdun ulumasını geldi; diğerleri ona cevap verirken daha yakınlarda bir tepelikte, bir baykuşun sessiz kanatları ve fakat delici pençeleriyle, akşam karanlığında ayakları yerden kesilip, kendini acı dolu bir boşlukta bulan farenin acı feryadı yayıldı...

Sessizliğe, ateşin azalan çıtırtıları karşı durdu hepsinden sonra.

"Adın ne?" dedi yaşlı adam.

- Adım... Adım yok henüz...
- Koymadılar mı daha. Neden?

"Ben ..." -bir an söylemek istemedi- "Yapamadım..."

Yaşlı adamın gözleri ilk defa şefkatten meraka dönen bakışlarla parladı birkaç saniye de olsa.

- Nasıl?
- Ben... Benim yalan söylediğime inanıyorlar...

Yaşlı adam duyduğu bu sözlerle derin bir kedere boğuldu.

- Kaçtın mı?
- Evet...
- Seni yakalarlar, biliyorsun, değil mi?

Çocuk cevap vermek yerine, adama biraz daha yaklaşıp sırtını rüzgâra vererek ateşi seyretmeye koyuldu.

"Taşın nerde?" diye sordu yaşlı adam, ürkütmek istemediği her hâlinden belli olan bir tonda.

Beline bağlı ipin boğduğu deri keseyi gevşetip içine elini soktu; yumruk halinde çıkarttığı elini sımsıkı kapatmasına rağmen parmaklarının arasından kıpkırmızı ışıklar yayılıyordu. Parmaklarını arasından taşan ışığın verdiği his, gözlerini kapatıp yüzünü güneşe dönmek gibiydi. Göz kapaklarında dolaşan kan yüzünden, karanlığa değil kırmızılığa gömülürdün.

Atılıp, gencin taşı tutan elinin üstüne elini koydu.

- Anladım, tamam... Koy yerine...

Uzun bir sessizlik oldu. Uzun ömrüne rağmen böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyordu... Aslında hayır, birçok kez karşılaşmıştı ama unutmaya ve susturmaya o kadar alıştırmıştı ki kendini, kendi bile bu açık acının karşısında şaşalıyordu.

...

Çocuklar bebek çağında ana babalarından alınır, en iyi şekilde yetiştirilirdi. En iyi şekilde beslenir ve olası en zorlu durumlarla baş edebilecek şekilde alıştırılırdı. Hiyerarşisiz, yeteneğe bağlı, sert ve adil... Sahipliğin olmadığı bu düzende sana ait olan tek şey yaptığın işin aleti olabilirdi ve onu da ustan hediye ederdi. Adını koyduktan sonra...

Adsızlık sen kendinden emin olup, kendini temsil edene kadar sürerdi. Bir şeyi iyi yapana kadar... Bir şeyi yaparken, birine veya çoğunluğa yarayan bir iyilik yaratana kadar... Hocalar her gün, sana yeni adlar takarlardı; sümsük, hımbıl, uykucu... O anda sende neyi eksik görüyorlarsa, ona dokunan ama asla seni alçaltmayan bir dille. Eğer bir lâkap aldıysan, ilk işin o lâkaptan kurtulmak olurdu. Uykucu isen, hocan sana "tamam" diyene kadar herkesten önce kalkar, hımbılsan herkesten fazla koşardın.

Bu dönemde tek kesin şart vardı "Asla yalan söylemeyeceksin." İyi biri olmayabilirdin, hatta kötü taşka bile davranabilirdin, bu durumda bile bir sonraki tecrübende bu küstahlığın yüzünden yerden yere vurulup, o durumu değerlendirme şansın olurdu. Yalan söylediğinde, bu sadece sana ait kalmaz, yayılır ve birçoğunu etkileyen bir hâle gelirdi.

On yaşına gelince her çocuk hocası ile sessiz (ağızsız) ve sonra grup halinde sırayla ve birbiri ile konuşmayı öğrenirdi. Yüz yüzeyken akıldan konuşmayla başlar, öbür odadaki arkadaşlarından hocanın seçtiği biriyle anlaşmaya ve daha da uzaktakilerle haberleşmeye varana kadar gelişirdi. Adsızlar birbirlerinin akıllarını, gözleri ile görür gibi ayırt edebilirlerdi.

Sessiz konuşunca kimin nerede olduğunun bir önemi olmaz, konuşmak istediğinin aklının hisseder ve yavaşça "dokunurdun" ilerleyen zamanlarda birden fazla kişiyle; daha ilerleyen zamanda "ortaya konuşmayı" öğrenirdin.

Konuşmayı (!) öğrenen çocuklar bu sırada kendi taşıyla tanışırdı. Hiçbir özelliği olmayan kara bir taş olurdu. Taşçılar, onu tekrar ısıtır keskin kenarlarını içeri iter ve ağzının veya yumruğunun içinde tutabileceğin kadar pürüzsüz bir hâle getirir ve onunla konuşmayı öğrenene kadar ağzında tutmayı mümkün kılarlardı. Bir kere kırılan taş sonrasında asla tekrar kırılmaz sadece ısıtılır ve kenarları içeri itilirdi. Taşçılar, on yıllık acılı eğitimlerinde, onu en iyi yerinden ve bir vurusta kıracak şekilde ustalaşırlardı.

Taşını ilk kez "duyan" onu hemen beline bağlı deri kesesine koyar ve dinlendirirdi. Daha büyüyen çocuklar sadece ellerinin içinde tutar ve dinlerlerdi. Taş zaten çok az konuşurdu. Sormayı öğrendikçe dinlemeyi de öğrenmek gerekirdi. Bazen sadece birkaç söz, bazen de ilgili ilgisiz bir ses de olabilirdi.

Büyüklerin acı içinde seyrettiği bir süreç yaşanırdı bu dönemde. Herkes, aslında her düşünceyi duyabilirdi; birinin sana dikkatini vermesi yeterliydi. Çocuklar sadece konuştuklarında duyduğunu düşünürdü; bütün eğitmenler pür dikkat bu yeni gelişen mükemmelliklerin her hareketini izlerler, önemli önemsiz her düşüncelerini "dinlerlerdi"...

Nasıl olursa oluyor ve arada bir çocuk hiçbir sebep yokken ve aldığı bütün eğitime rağmen yalana başvuruyor bu anlaşılmazdı... Yalanı gerekse kılan tüm etkenler, olası tüm durumlar sağlanmaya çalışırdı. Buna rağmen bir şekilde, bir yerde pat diye dökülürdü bir çocuğun dudağından.

Eğitimlerde onlarca çocuk eksilir ve diğer çocuklar için muamma olarak kalırdı.

Çocuklar işlerinin ve isimlerinin verildiği 15-16 yaşlarında ise tamamen sessiz kalabilmeyi öğrenirlerdi... Kısacası, sadece gerektiği kadar düşünmeyi... Bu sefer bir eğitmen olmazdı, kimseyi akılna sokmamaktan ziyade içindeki tüm sesleri susturmaktı, yapayalnız, şimdiye kadar öğrendiğin her şeyin tersiyle olmuş gibi... Bir kapları mağaranın kenarında senden gelecek tek bir sesi beklerken nefes almayı bile durdurmak gibiydi. Yalan söylemeyenler bile korkudan susarlardı... Cemiyetin en sessiz günleri, çocukların yukarı çıktığı günler olurdu. Çocukluk o gün ölürdü.

...

Ateşi biraz karıştırıp odun atarken, iyice kesici bir soğuğa dönen rüzgâra aldırmadan, kumda yatıp uykuya dalan bu çocuğun saçlarına bakıyordu yaşlı adam.

Aşağıda, mağaralarında çocuklar çoktan uyumuştu. Yıllardır bu disipline sahip bir ortamda yaşamanın getirdiği ritimle, her ne kadar kaçıyor da olsa uykuya yenik düşmüştü. Kısacık kesilmiş saçlarının sağ yanında, boynunun kulak memesi hizasından başlayan bir yazı vardı derisinde; omzuna ve oradan sağ kürek kemiğine gidiyordu. Sol köprücük kemiğinden inen bir desen de sol memesine doğru dallanarak ayrılıyor ve henüz gelişmiş göğsünün altında tekrar birleşiyordu. Eğitiminde aldığı darbelerden moraran yerleri kötü gözükmesin diye boyanırdı. Bu, saçları açığa çıkmaz, kızıl ya da kara değil, onun teninde sahip olduğu renklerin arasında mahsus gizlenmiş bir ipekti. Kız-erkek fark etmez, ayrılmazdı.

Demirci, avcı, bekçi, sucu diye ayrıldıktan sonra hepsi elbiselerini alır, o zamana kadar her birine kalın kahverengi tiyriden kukulensa kafasını delmek için ipten örülü kumaşıtan yapılmış pantolonlar ve kemiklerini sarmalan için kırmızı kök boyası ile boyalı pelerinler verilirdi... Bu iki kumaş parçası, neredeyse çocuğun ağırlığının beşte biri kadar olurdu. Toprağın altında çok gerekmese de yukarı çıkınca yakıcı soğuktan korunmanın başka yolu yoktu.

...

Yaşlı adam, uykusundan uyanan gencin rüyalarından da, uyandığında alevlenen endişesinden de haberdardı.

- Taşın bu kadar parlakken, neden yalan söyleyesin?

"Taş öyle söylüyor..." diye yanıtladı. Eskiden olsa kırbacın ucuyla çoktan bacağının yanını kanatırdı, hangi hocası olursa olsun. Yaşlı adam da ekşi bir ifadeyle:

"Taşlar yalan söylemez..." diye kestirip attı. İstisnasız herkesin emin olduğu şeylerden biri de buydu. Sesi buyurgan ve tartışmaya kapalıydı.

Genç, belki yüz kez duymuştu bu sözü. Anlamsızdı...

Öğretmenleri onun tüm başarılarına ve yüksek özelliklerine rağmen meclise "olmayacağını" söylediğinde de taşı söylemeyi öldürdüreceğini. Hiçbir çocuk söylediği yalanlardan dolayı öldürülmezdi. Öğretmenler değerlendiriz, meclisten gelen iradeyle çocuklar yukarı gönderilirdi. Sadece cellât yukarıda yaşardı. Mezarların tam ortasındaki evinde...

İşlerine dağıtılırken tüm çocuklar yukarı, yerin yüzeyine çıkar ve eğitimin bir yerinde olmayacağı anlaşılarak öldürülmüş arkadaşlarının mezarlarını ziyaret ederlerdi. Yukarının bu kadar büyük, soğuk ve aydınlık olduğunu öğrenen gençler arkadaşlarının mezarlarına çok yaklaşmaz, celladın da evinden çıkmasını istemezlerdi.

- Taşım bana yalan söylemiyor ise ben de yalan söylemiyorum o zaman...

Herkes birbirinin rüyasını bile görebilirken, sadece kendi taşının sesini duyabilirdi. Diğeri için taş taştı. Taşıyanın kuvveti, becerisi ve taşıyla anlaşma kabiliyeti, taşı siyahtan mora, mordan maviye oradan yeşile, sarı ve turuncuya en sonra da kırmızıya döndürürdü. Kızaran bir taş seninle hep bağlı kalır hatta seni dokunmadan da bilgilendirirdi.

Yaşı yüzü geçkin nice insan taşının sarıya döndüğünü bile göremeden ölürken bu gencin taşının yakut gibi parlaması, onu şimdiye kadar canlı tutan tek şeydi.

Bir gece vakti taşının dinlerken aklını susturmayı öğrendi... Kendi mağarasında köşeye büzülüp, ağzında taşıyla beklerken öğretmeninin kendisini dinlediğini söyledi taş önce. Taştan hemen sonra da öğretmeni "Uyuyor musun?" diye sormuştu. Taş tane tane anlatıyordu:

- Öğretmenler dinler... Sus...
- Sakın düşünme... Sus...
- Giderken gittiğin yeri düşünme... Yürü...

Daha fazla sormadan sadece dinleyerek kaçmıştı...

Yaşlı adam:
"Az önce rüyanı gördüm ama..." deyince;"Taş seni tanıyor, senin yanında kimse beni bulamazmış..." demişti.

– O zaman benim kim olduğumu da söylemiştir.

Soruyu duyunca şaşırmıştı, o kadar güveniyordu ki taşına; sadece dinliyor, kaçmanın doğasına da uygun olarak hiç sormuyor hemen uyguluyordu.

- Ben celladın...

tombul istakoz

bir karton bardak hikayesi

Çocukluğumun en güzel hatıralarındandır hafta sonu ailece gidilen piknikler. O gün de ailece geçirdiğimiz diğer günler kadar neşeli bir gündü. Bütün gün yanımda oldukları bir gün... Çalışan ailelerin çocukları -hele bir de özel sektörde çalışıyorsa- gece gündüz fark etmez, anne-baba hasreti çeker. Ben de camlarda, "benim annem güzel annem" şarkısını söyleyip ağlayarak az beklemedim annemin eve dönmesini. Hep özlediğim için birlikte olduğumuz o günün anısı mı kalsın istedim, hiç bilmiyorum. Elimdeki karton bardağı piknik alanı boyunca akan buz gibi suya daldırdım ve bardak bir anda elimden kaçtı, gitti. Çaresizce babama koştum, gidiyor, yakalayalım, diye. Bir süre peşinden koştuk ama çok geçti. Karton bardağım suyun içinde gözden kaybolmuştu çoktan. Ağlamaya başladım. Dönüş yolu boyunca ağladım. Ertesi gün aklıma geldi, yine ağladım. Bu ağlamalar, uzun süre devam edince annemler doktora danışmış ben çocukken. Çok ağlıyor karton bardak için, diye. "Karton bardak için ağlamıyordur, bir anlam yüklemiştir o bardağa, bu yüzden ağlıyordur. Onun için ne anlama geldiğini bulun." demiş doktor. Otuz yaşıma geldim, o karton bardağa yüklediğim anlamı bulamadım, bulamadık hâlâ. Yine de her aklıma geldiğinde kendimi çaresiz hisseder, ağlarım. O yaşta da sevdiğim insanlar gidip geri dönmedi. Hiçbirinin izi yer etmedi mi bir karton bardak kadar ya da bütün izleri minicik bir karton bardağa mı sığdırdım o yaşımda?

Evde çalışmanın son demlerindeyken, bugün elimde o karton bardakla bir çocukluk fotoğrafına denk geldim. Annemin kucağında oturuyorum. Bir elimde bardağım, diğer elimle de babamın eline yapışmışım sıkı sıkı. Karton bardakla son fotoğrafımız... Daha nice son fotoğraflar gördüm; eskileri anarken de bu fotoğrafın hikâyesini anlatmak istedim.

Bazen bizim için çok küçük olan şeyler, hayatın içinde kaçıp gidiyor birilerinin ellerinden. Yıllarca izi kalıyor, ne acı. Yıllarca da unutamıyor. Benim karton bardağımın hikâyesi böyle... Umarım bir gün benim içimde de çözünür gider izleri. Bardağımın doğada kaybolup gittiği gibi...

piafka

rüya bekçisi

Saate baktım, sabah olmak üzereydi. Uyku sersemliği içinde, hâlâ bana söylediği rüyayı görmediğimi düşündüm. Tekrar uykuya dalmam ve bu sefer o tüneli bulmam gerekiyordu. Gün doğumundan önce rüyayı göremezsem her şey geri alınamaz şekilde değişecekti. Düşüncelere bulanıp huzursuzlanmadan önce birkaç dakika içinde soluma döndüm, sağıma döndüm, tekrar soluma dönüp son bir gayretle karşıya geçtim...

Görebileceğim en güzel rüyaların birinin içindeydim tekrar. Yemyeşil ve göz alabildiğine ağaçlıklı, çok geniş bir alandı; gördüğüm yer ve ağaçlarının dalları rengârenk meyvelerden yere kadar eğilmiş, büyük bir sakinlik içinde secde ediyorlardı önümde. Hiçbirine yaklaşmadan, hayranlık ve ürpertiyle yürüyordum yanlarından. Her adımım yeşil bir örtünün üzerindeydi ve çıplaktı ayaklarım. Hafiftim, kendi ağırlığımı hissetmiyor, adımlarımı zor kontrol ediyordum. İrademin dışında bir yürüyüştü bu, havada yürür gibiydim, desem neredeyse doğru bir tarif olurdu. Duyularımın ne derece kendinde olduğuna bakma isteğiyle durdum. Bekledim, birçok şeyi birden işitiyordum. Hemen hemen en ufak yaprak kıpırtısına varana dek, ara ara çırpınan kuşların seslerini, ötüşlerini, benden ufak olduğunu düşündüğüm bir canlının ayak seslerini, bazen sürünüşlerini... Tek tek duyuyordum. Fakat tüm bu seslerin kulağıma gelişlerinde bir gariplik vardı. Belki asırlık bir ağacın içine yuva yapmış böceklerin, karıncaların, tüm canlı tabiatın ağacın özünden beslendiğini ve kabuğuna yakın, tüm katmanlarına kadar içinin boşaltıldığını düşünün... Kazılarak, yenilerek... Sonra, o canlı tabiatının da yavaş yavaş köklere indiğini, toprağa adımlarını atıp bir başka ağaca soylarını devam ettirmek üzere, bu ağacı terk ettiklerini düşünün... Yıllar yıllar boyu içinde, milyonlarca ufak canlıya ev sahibi olmuş bir ağaçtır şimdi önümüzde uzanan. Peki bu ağacın yanından geçmiş olsanız, ne duyarsınız? Henüz tazeliğiyle başı dimdik duran birkaç on yıllık bir ağaçla aynı sesleri verebilir mi, aynı anılara sahip olabilir mi? Aynı şekilde estirir mi etrafındaki rüzgârı... İşte benim duyduğum tınılarda da böyle bir yoğunluk mevcuttu. Sanki tüm sesler, bir kabuktan geçiyor, bir sürü böcek izine çarpıyor, kanat ve duyarga kalıntılarına takılıyor, bölünüyor, çoğalıyor, kabuğun içindeki tüm boşluğu dolduruyor da bir uçtan öte uca kadar bu genişlemişlik içinde kulağıma taşınıyor gibiydi. Doğanın sesini, fazlasıyla duyuyordum.

Gözlerim, parlaklığını koruyordu, her rengi çok net algılıyordum, hatta uzaklık farkı olmaksızın yaprakların ve meyvelerin üzerindeki dokuları ayırt edebilecek kadar iyi görüyordum. Ana renkler ya da bildiğim bileşimlerden çok farklı tonlar içindeydi baktığım her yer, bir mercek üstünden bakarcasına çizgilerine ve noktalarına ulaşabiliyordum her şeyin.

Kendimi böyle incelemeye dalmışken solumdaki en yakın ağacın dalından bir kuş, gürültülü bir kanat çırpışıyla havalandı. Hareket ettikçe, kanatlarının renginden toz toz güneş dökülüyordu sanki... Her bir ışıltısında binbir çeşit başka renkle... Tüm görüntüleri ve onun kanat çırpışıyla gagasının arasından incecik yükselen ötüşünün dışındaki sesleri geride bırakan bir şey kaplamıştı havayı. Göğün içinden dönerek bana doğru yaklaşıyordu, çok büyük bir kuş sayılmazdı, iki avucumun içini dolduracak kadardı gövdesi. Ama kanatlarını açıp kapattıkça, sanki üç kat daha büyüyordu. Yavaş hareketlerle, tepemde çırpıyordu şimdi kanatlarını. Bir adım atsam, onunla gidebilir miydim acaba... Adımlarımın hafifliğiyle öyle uyumlu bir düşünceydi ki bu, daha fazla düşünmeden çimlerden bir basamak yukarı attım adımımı...

Çok derinden... Bir ses duyar gibiydim. Uzak bir esinti gibi... Uğultunun içinden seçilmesi gereken zor bir cümle gibi... Asırlık ağacın, terkedilmiş gövdesine takılı bir cümle, yuvarlanıyordu bana doğru."... Şun ... Şin... Git... E..." Kelimeleri anlayamıyor, kalan heceleri duyamıyordum... İkinci basamağa adım atmak üzereydim ve sonrasında kuşun kanadına dokunabilecektim. Ses tekrar etti. "... Şun... Peşin... Git... E..." Bir mıknatıs gibi havadaki toz, etrafımı kuşatmıştı, duymakta güçlük çekiyordum. Bileğimden koluma doğru yükselen bir kıpırtı hissettim. Göz ucuyla gördüğüm, bir karınca son hızla kolumdan omzuma çıkıyordu. Silkelemek istedim ama güçlü bir dürtü değildi bu, hâlâ kuşun kanatlarına dokunmanın arzusuyla doluydum. Kontrolsüzce ikinci basamağa yükseldim. Tam o an, kulağımdan içeri karıncanın girişiyle cümle üçüncü sefer duyuldu "Kuşun peşinden gitme!.."

Cümleyi duyuşumla beraber bütün toz, kuşun kanadına doğru, kuşun kanatları kendine doğru, kuş göğe ve ardından ağaçlara doğru yükseldi ve ince, son bir ötüşle birlikte gözden kayboldu... Asırlık ağaç, rüyanın büyüsünden kurtulmam için kendi gövdesinde yaşattığı bir karıncanın ruhunu, onu hâlâ ayakta tutan kabuklarıyla kaplayıp, bana göndermişti... Büyü bozulmuştu ve ben artık rüyanın devamını O'nun görmemi istediği şekliyle görebilecektim...

Bütünüyle kendime gelmiş bir hâlde, ayaklarım hâlâ çıplak ve çimlerin üzerinde, hafif adımlarla yürümeye devam ettim...

Esinti öyle güzeldi ki, öyle hafif ama belirgindi ki, çıtaları çakılmış, kuyruğu takılmış bir uçurtma olsa elimde, ipi tutmak, uçurtmaya yön vermek, rüzgârla birlikte dans etmek dünyanın en güzel hissi olabilirdi şimdi... Bir düşünce hâlinde elimde beliren uçurtma, daha kuyruğunu savuramadan ben, kırmızısını hafifleterek kayboldu... Çünkü O, uçurtma görmemi istememişti. Görmemi istediği, o tüneldi... Her şeyin kontrolünü yeniden ele alabileceğimiz, bütün döngüyü değiştirip düzeltebileceğimiz tünel...

Düşünmeyi bırakıp, önümde akan fundalığa doğru yürüdüm. Yürüdükçe, fundalık yükselmeye, kısa bir süre sonra da dikenler büyümeye başladılar. Ayaklarımın çıplaklığı beni geren bir hâl alıyordu; adımlarımın hafif olduğunu düşünüyor ama ufak ufak acımalarından bu şekilde çok uzun süre dayanamayacağım sonucunu çıkarıyordum. Etrafımdaki çalıların ardından ağaçlar görünmeye başladı, ancak ağaçtan çok terk edilmiş evlere benziyordu bunlar. Çatısı çok yüksek, gövdesi yıkık dökük, kapısı kilitli, pencereleri kırık kırpık, duvarları isli ve parça parça olmuş evler gibiydi gördüklerim. Beni büyüleyen kuşun kanatlarından dökülen güneş tozlarından eser yoktu burada. Sanki karanlığın hükmettiği, karanlıkla beslenen bir başka bitki örtüsü içindeydim. Duyduğum sesler de yön değiştirmişlerdi. Derinden gelen çığlıklar, bağırışlar, gittikçe artan uğultu ve karanlık bir esinti, tüylerimi ürpertiyordu. Ayaklarımdaki acı, dikenlerin sivriliğini artık yok sayamayacağım kadar artmıştı. Gözümle dikkatlice etrafı tarıyor, vücudumdaki acıyı yok saymak için elimden geleni yapıyordum. Adımlarımı atarken hem yere bakmak, hem aradığım işareti bulmaya çalışmak çok büyük bir baskı yaratıyordu beynimde. Yıkık dökük evlerden birine oldukça yaklaşmıştım; bir ikincisini, bir üçüncüsünü geride bıraktıkça umudum yitiyor, acım artıyor, artık uyanmak zorunda olduğumu iliklerime kadar hissediyordum. Altıncı evin göğe doğru uzanan çürümüş kolunda, bir anahtar sallanıyordu... Karanlığın içinde bir kedinin gözü gibi parlıyordu. Eve doğru koşmaya başladım, artık ayaklarımı düşünemezdim, işareti görmüştüm, çok uzakta olamazdı ulaşmam gereken yer. Ağacın vahşi derisine bir sırtlan gibi atlamam gerekti, peşi sıra canımı dişime takarak tırmanmaya başladım. Kapısına geldiğimde, uyandırıcı işaretin ilkini hissetti bedenim. Gün doğuyor olmalıydı. Ayaklarım bir şeffaflık dalgasıyla parlayıp söndü. Rüya bedenim, burayı terk etme hazırlığı yapıyordu ve ben acele etmezsem, çok geç olacaktı...

Parmak ucumda yükselerek, kırık pencerenin kulpuna asılı anahtara uzandım, elime dolanan yırtıcı dalların arasından çekerek aldım; artık anahtar elimdeydi. Büyük bir telaşla tekrar aşağı inmeye koyuldum. O kadar yükseğe çıktığımın farkında bile değildim, öyle ki, bir zaman sonra atlamaktan başka yolum yoktu artık. Tereddüt etmemem gerekiyordu ama korkuyordum, nereye düşeceğimi bile göremiyordum, mesafeyi anlayamıyordum, bedenim ürperiyordu, ruhum ürperiyordu... Tam bu sırada, ikinci uyandırıcı dalgayla şeffaflık içinde kaldım, birkaç saniye sonra yeniden rüya bedenim yerindeydi. Ancak bir üçüncüye dayanamayacaktım. Düşünmeyi bıraktım ve atladım...

Düşüyordum ve çok uzun sürmüştü. Korkumdan, gözlerimi kapamıştım; hafifçe araladım, birkaç kez kırparak, korktuğum şeyi algılarımda netleştirmeye çalıştım. Önce korku dolu ağaç evlerin gövdeleri geçti önümden, sonra çürümüş kökleri inceldi inceldi ve kayboldular. Ardından toprak ve içlerinde yürüyen binlerce böcek, solucan, gözümün önünde akmaya devam etti, hâlâ düştüğüme inanamıyordum. Toprak aktı aktı, peşinden çıkıntılı kayalar ve bir anda havada kaldım. Ani bir frenle, sanki belime bağlı bir halatla, ağaçtan atladığım andan beri tutuluyormuşum gibi, düşüş bitti. Her şey durdu. Ufak ufak damlayan bir su sesi, sessizlik ve nefessiz kalmanın basıncı... Kulaklarımda sadece bunlar vardı. Yavaş yavaş basıncın azalmasını bekledim. Su sesi, sessizlik ve nefes alışımla kalana dek. Sonra etrafıma baktım. İşte ilk defa, o anda etrafıma bakabildim. Sonunda... Nihayet...

O'nun istediği olmuştu. Anlattığı tüneldeydim...

Devam edecek...